

## שיחות הר"ן קס"ג

ועמד משתומם, וראה בכייתו הגדולה מאד ושהה זמן הרבה בזה וכאשר פסק לבכות צוה על האיש הנ"ל שילך ויסתכל בחוץ היכן היום עומד, ויצא וראה שכבר פנה היום והשמש נוטה לשקע וכל כך התמחמה בבכייתו קרוב ליום שלם בקיץ בלי הפסק. אחר כך צוה לו להוציא אש ועישן חלולקע (מקטרת) וישב מעט ויצאו לחוץ ואמר לו שיחיה זמן שיחיה קשה מאד להתקרב אליו אך אני עכשיו בידכם ואתם ורבי יעקב יוסף אם תרצו אני יכול לעשות מכם צדיקים כמוני בעצמי:

**הנה** רביה"ק רצה שנהיה צדיקים כמוהו ממש. ואיתא בכתבי רבינו האריז"ל שישנם כמה מיני יהודים, ורוב היהודים הם בסדר מ"ן ומ"ד. ויש יהודים בסוד הסתכלות ז"א באריך אנפין, שהוא יהוד הסתכלות לבד. ואי' בצמח צדק שהוא סוד הכתוב בבשיר השירים – 'עיניך יונים', שיש יהוד של הסתכלות על הצדיק. ואצל צדיקים הגדולים מאד במעלה, עיקר היחוד נגמר ע"י ההסתכלות ואין צריך לעשות כלום רק להסתכל, ועי"ז מקבל מהצדיק התעוררות.

**וכן** הוא אצל השי"ת, כשמסתכל על השי"ת באופן שיודע בודאי שהוא ית' נמצא כאן, זהו יהוד שלם.

**והנה** לפעמים אנו עוסקים בעבודת ה' שזה בחי' בנין בית המקדש, ולפעמים אנו

**סיפר** לי איש אחד מזלאטיפאלי שבהיותו יושב רבנו זכרוננו לברכה בזלאטיפאלי, פעם אחת בקיץ התפלל רבנו זכרוננו לברכה, בבקר השכם ואחר כך שלח את בתו הילדה שרה תחיה וקראה אותו ובא לרבנו זכרוננו לברכה, ואמר לו רבנו זכרוננו לברכה: לך עמי לטייל וחלף עמו חוץ לעיר וחלף בין העשבים ענה רבנו זכרוננו לברכה ואמר: אם היית זוכה לשמע את קול השירות והתשבחות של העשבים, איך כל עשב ועשב אומר שירה להשם יתברך בלי פניה וכלי שום מחשבות זרות ואינם מצפים לשום תשלום גמול, כמה יפה ונאה כששומעין השירה שלהם וטוב מאד ביניהם לעבוד את ה' ביראה (ואמר בלשון אשכנז: עם איז זייער גוט פרום צו זיין צווישין זי"א) אחר כך הלכו יותר ובאו סמוך לחר אחד (שקורין מאגילא) שהיה שם סמוך להעיר ושאל אותו: מה זאת, והשיב לו, וספר לו ענין אותו המאגילא ואמר לו שילך עמו לשם, ונכנסו לשם וכשנכנסו לשם לא נראו לחוץ כלל כי החר הנ"ל היה חלול בתוכו ועמוק קצת בתוכו ונכנס לשם רבנו זכרוננו לברכה, עם האיש הנ"ל וישב רבנו זכרוננו לברכה, שם על הארץ ולקח מבית יד שלו ספר "שערי ציון", והתחיל לומר, ובכה מאד מאד והיה אומר לחלן מדרג לדרג ובכה הרבה מאד מאד בלי הפסק, והאיש עמד אצלו והחזיק הצוביך (בית קבול המקטרת) שלו,

מתרחק מהצדיק, ואינו מרגיש קדושתו. ואז אינו בידו. אפי' שיחיה קרוב אליו מאד, אבל הוא רחוק ממנו מאד.

**לכן** עלינו לדעת עוצם ריחוקנו מקדושת הצדיקים, ועי"ז נזכה להאמין בעוצם נוראת קדושתם, ואזי נזכה ע"י עצם ההסתכלות להתעוררות גדולה. ולא עוד, אלא שנעשה מזה יחוד גדול מאד, עד שיזכה להכלל במדרגתם, בבחי' כמוני ממש.

**וכמ"ש** בלקו"מ סי' קכ"ט, על הפסוק 'ארץ אוכלת יושביה'. שכל מה שאדם אוכל הרי זה נהפך לגוף האדם, כמו כן כשנמצא בארץ ישראל, נתהפך לקדושת ארץ ישראל שהוא נאכל ע"י הארץ ונתהפך למהותה. וכל זה כשיש לו אמונה, שחושב בכל עת שזוכה להיות בא"י, אבל אם אינו מאמין בקדושת א"י, הרי הוא אינו נכלל בקדושתה. לכן צריך להאמין ולשמוח בכל פסיעה שזוכה ללכת בארץ ישראל, ועי"ז זוכה לכל סגולותיה, ונתהפך לקדושת א"י, להעלות מ"ן ולהמשיך מ"ד בכל עת.

**וכן** הוא בענין הצדיקים, דרך כשמאמין בהם בשלימות, זוכה להכלל במדרגתם. וכמו שאמר הרב בעל התניא שכל הענין של הנסיעה לקבל פני הצדיק, הוא כיון שהאמונה מתקררת לפעמים וצריך להתחדש ליסוע לצדיק או לציונו הקדוש שבזה מתחדש בהתקשרותו אל הצדיק. ה' יזכנו להתקשר לצדיקי אמת עד ביאת גוא"צ ברחמים בב"א.

נופלים מן העבודה שזה בחינת חורבן בית המקדש. ומשה רבינו התחנן להכנס לארץ ישראל כי רצה לבנות בית המקדש באופן שיחיה קיים תמיד לעולם ועד. היינו שנהיה תמיד כלולים בעבודת ה'. שהוא עבודת ההסתכלות על ארץ ישראל, וכן כל אחד שייך אצלו עבודת ההסתכלות על הצדיק האמת, שזה הדבר מעוררו בהתעוררות גדולה מאד.

**ובדאי** כשמסתכל האדם על אור גדול הרי הוא נכלל בו. אלא שהם"מ מקטין את את האמונה בצדיק. כי העיקר הוא האמונה. ויש שעומד בתוך ד' אמותיו של הצדיק האמת ואינו מאמין בו, הרי אין לו שום דבר מהסתכלות בלי אמונה, ויש אחד שמאמין באמונה שלימה ועומד רחוק מהצדיק אלפי פרסאות וזוכה בהסתכלותו לכל המדרגות. כי ע"י אמונה מתקרב האדם אל הצדיק, והאמונה היא הכלי לקבל מהצדיק. ועי"ז נזכה בסוף להגיע גם לדרגת הצדיק ממש, בסוד 'כמוני ממש'.

**אלא** שעיקר הנפילה הוא שהם"מ מקרר את האדם מאמונת צדיקים. גם שבתחילת ההתקרבות יש לאדם התעוררות ואמונה גדולה, אך אח"כ הבע"ד מקררו, ואין האמונה גדולה כראוי. ואז אין מועיל לו הסתכלות על פני הצדיק.

**וזו** מה שאמר רביה"ק בשיחה זאת, 'שיחיה זמן שיחיה קשה מאד להתקרב אליו אך אני עכשיו בידכם' היינו שיש זמן שהאדם

